

Ku2015/01381/KL
Kulturdepartementet
103 33 Stockholm

Remissvar på betänkandet Ds 2015:14 Statliga utställningsgarantier – En översyn

Sammanfattning

I betänkandet presenteras vissa förändringar av förordningen som reglerar den statliga utställningsgarantin. En del av förslagen kommer att påverka hur arbetet med den statliga utställningsgarantin bedrivs idag. Kulturrådet har tagit del av betänkandet och ställer sig i stort bakom de resonemang och förslag som presenterats.

Kopplat till vissa delar i betänkandet har Kulturrådet förslagit justeringar eller förändringar. I några delar bedömer Kulturrådet att det finns behov av förtydliganden. För ett av förslagen, det som rör möjligheten att ansöka om en utökad garanti, bedömer Kulturrådet att ytterligare utredning kan behövas. Utöver det som läggs fram i betänkandet föreslår även Kulturrådet en förändring av förordningens 1 §.

Remissvarets disposition följer betänkandets kapitelindelning. Det förslag på förordningsändring som Kulturrådet lägger fram, som inte återfinns i betänkandet, presenterats sist i remissvaret.

Kommentarer till förslagen

Kulturrådet kommenterar nedan de förslag och bedömningar som lämnats i betänkandet.

1. *Författningsförslag*

3§

Garantier får endast lämnas om föremålens sammanlagda värde uppgår till minst 500 000 kronor

Undantag från villkoret i första stycket får göras om det finns särskilda skäl.

Kulturrådet tillstyrker förslaget till förändring och lämnar följande kommentarer.

Under perioden 2010-2014 har totalt 10 garantier lämnats för föremål som haft ett sammanlagt värde under 500 000 kronor. Åtta av dessa var från statliga museer. Kulturrådets tolkning av när undantag i detta fall bör ges är om utställningsgaranti söks för enskilda föremål som ska ingå i en tillfällig utställning, eller vid undantagsfall där garanti söks för enskilda föremål som ska ingå i en permanent utställning.

4§

Ansökan om garanti ska göras av den som anordnar utställningen. Ansökan ska lämnas minst tre månader innan utställningen planeras äga rum. Ansökan ska innehålla uppgifter om det sammanlagda värdet av föremålen, värdet på varje enskilt värdemål och vem som äger det, vilken tid garantin ska gälla samt de övriga uppgifter som behövs för att pröva ansökan.

Kulturrådet föreslår, med utgångspunkt i att föreskriftsrätt tillkommer i förordningen, att skrivning om att ansökan ska lämnas minst tre månader innan utställningen planeras äga rum ersätts med *"Ansökan ska lämnas inom den tid som Statens kulturråd föreskriver."*

Kulturrådets bedömning är att tidsangivelse för inkommen ansökan bör anges i, av Kulturrådet fastställda, föreskrifter. Detta dels kopplat till att tider för inlämnande av ansökan kan komma att behöva justeras kopplat till övriga förändringar som föreslås i förordningen, dels för att det i framtiden kan behövas ytterligare beredningstid om antalet ansökningar fortsätter öka eller på grund av andra förändringar i omvärlden.

5§

Sökande ska betala en

- Fast ansökningsavgift om 5 000 kronor, och
- Rörlig avgift som motsvarande 0,5 promille av det sammanlagda garantibeloppet, dock lägst 2 500 kronor och högst 150 000 kronor.

Om den fasta ansökningsavgiften inte betalas prövas inte ansökan. Den rörliga avgiften ska betalas endast om garanti lämnas.

Kulturrådet tillstyrker förslaget och kommenterar det ytterligare i kapitel 3.13 *Justering av avgifter.*

9§

Garantier ska inte omfatta förlust eller skada som orsakats av *krig, krigshandling, terroristhandling eller naturkatastrof*.

Kulturrådet tillstyrker förslaget

9a§

På ansökan av en utställningsanordnare kan en garanti utsträckas till att omfatta även skador eller förlust som orsakas av sådana händelser som anges i §9 (utökad garanti). En sådan ansökan kan avse ett eller flera föremål samt hela eller en del av den tid den samlade garantin avser. För en utökad garanti ska sökande betala en särskild avgift vars storlek bestäms av Kammarkollegiet i varje enskilt fall.

Kulturrådet ställer sig frågande till om det är statens roll att gå in i ett sådant risktagande för de relativt höga summor som en enskild utställningsgaranti kan omfatta. Kulturrådet bedömer att frågan om utökade garantier kan behöva utredas ytterligare.

En statlig utställningsgaranti är ett instrument som möjliggör inlån genom att i första hand garantera att föremål av högt kulturellt värde inte försvinner eller går sönder och i andra hand att ersätta kostnader för att återställa skadade verk eller ersätta förlorade verk. Detta bygger på att staten granskar och ställer krav på säkerheten så att säkerhetsnivåerna är så höga att det finns väldigt liten risk att något inträffar.

Om en utökad garanti skulle införas tillkommer ett ytterligare moment, att bedöma risken för att krig, krigshandling, terroristhandling eller naturkatastrof inträffar. Det blir en ny typ av bedömningsarbete som kommer behöva utvecklas inom ramen för den statliga utställningsgarantin och även förändra grunden för garantisystemet.

En fråga som Kulturrådet bland annat uppmärksammar är kopplad till vilka begränsningar och krav som ska gälla för en utökad garanti. Ska en bedömning över hur stor risken är att något inträffar påverka avgiften, begränsa hur mycket som kan vara utställt eller riktas särskilda hårda säkerhetskrav? Eller ska en utökad garanti inte kunna beviljas om det

föreligger någon som helst risk att krig, krigshandling, terroristhandling eller naturkatastrof inträffar?

Beräkningsmodeller som bygger på riskbedömning liknar mer ett försäkringsförfarande, men med den skillnaden att det inom försäkringssystem finns en ram att förhålla sig till kopplat till vilken ekonomisk risk som försäkringssystemet kan hantera. Det statliga garantisystemet saknar ekonomiska ramar, det statliga ekonomiska risktagandet kan därför vara hur högt som helst. Således finns inte heller några ekonomiska ramar som begränsar vilka summor som kan omfattas av utökad garanti.

Ett alternativ skulle kunna vara att skydd mot krig, krigshandlingar, terroristhandlingar eller naturkatastrofer inte alls går att ansöka om inom det statliga garantisystemet, utan att utställare istället får vända sig till försäkringsmarknaden. För de statliga museerna råder dock försäkringsförbud, de får inte försäkra sin verksamhet på marknaden. En lösning på detta skulle kunna vara att Kammarkollegiet kan utveckla sitt försäkringssystem kopplat till tillfälliga utökade verksamhetsförsäkringar så att de kan täcka ovanstående risker vid tillfälliga inlån. På så sätt kan det statliga risktagandet och försäkringspremien beräknas utifrån Kammarkollegiets försäkringssystemens ekonomiska ramar. Riskens delas då av de som försäkras inom systemet vilken vid skadefall kan påverka kostnaderna för samtliga försäkringstagare. Ett annat alternativ är att de statliga museerna i särskilda fall kan ansöka om avsteg från försäkringsförbudet i samband med inlån som kräver skydd mot detta.

Att använda sig av försäkringar skulle bli kostsamt för de museer som ofta lånar in föremål där kraven på skydd innefattar ovanstående risker. Detta utifrån ett resonemang som grundar sig i att den avgift som beräknas för en utökad garanti är betydligt lägre än vad kostnad för en försäkringspremie skulle vara.

En annan frågeställning Kulturrådet vill lyfta är om möjligheten att ansöka om en utökad garanti leder till ökade krav på garanti och/eller försäkringsskydd för inlåning av föremål. Det vill säga att långivare kommer att kräva skyddet, eller att låntagare kommer att ansöka om det, även om det inte föreligger någon risk för krig, krigshandling, terroristhandling eller naturkatastrof. I längden kan det leda till att ansökningar om utökad garanti blir mer en regel än ett undantag. Om detta sker kan systemet bidra till att kostnaderna för museerna ökar, då

tilläggsavgifter blir vanligt förekommande, samt även bidra till att normalisera ökade långivarkrav.

En sådan utveckling skulle kunna bromsas genom att de avgifter som finns för utökad garanti sätts högt. Detta motverkar dock en viktig aspekt utifrån ett museiperspektiv, nämligen att garantisystemet håller nere försäkringskostnader för museerna.

Kulturrådets bedömning är att en utökad garanti kommer att kräva att handläggningstider för ansökningar om garanti (ordinarie och utökad) kommer att behöva förlängas. Detta då Kammarkollegiets säkerhetsbedömning behöver innefatta fler delar för de utökade garantierna, vilket även kommer påverka säkerhetsbedömningar för ordinarie garantier.

9b §

Garantin omfattar inte skador som uppstått genom normalt slitage, gradvis försämring eller skador med anledning av tidigare reparationer och restaureringar.

Kulturrådet tillstyrker förslaget.

11 §

Om ett skadefall inträffar ska den som har fått garantin snarast ansöka om ersättning hos Statens kulturråd. Kammarkollegiet ska yttra sig över ansökan.

Om ersättning efter avdrag av självrisk är lägre än 250 000 kronor och Kammarkollegiet tillstyrkt att ersättning ska lämnas får Statens kulturråd besluta om ersättningen.

Om det begärda ersättningsbeloppet är högre än 250 000 kronor eller om Kammarkollegiet inte tillstyrkt att ersättning ska lämnas, ska Statens kulturråd överlämna ärendet till regeringen för prövning. Statens kulturråd ska bifoga ett eget yttrande över ansökan.

Kulturrådet ställer sig bakom ovanstående förslag i sak men efterlyser klargörande i vissa delar.

I andra stycket anges att ersättningen som efter avdrag av självrisk är lägre än 250 000 kronor kan beslutas av Kulturrådet. I det tredje stycket anges att ersättningsbelopp högre än 250 000 kronor ska lämnas till regeringen för prövning. Kulturrådet föreslår att förordningen förhåller sig till begärt

ersättningsbelopp (innan avdrag av självrisk) i både stycke två och tre.

I betänkandet framgår att om Kammarkollegiet och Kulturrådet har olika uppfattningar om ersättning bör beviljas ska ärendet lämnas till regeringen för avgörande. Detta krav på enighet finns inte med i förslaget till förordningstextförändring. Enligt förordningsförslaget ska ärendet överlämnas till regeringen om Kammarkollegiet avstyrker ersättning. En situation där Kammarkollegiet tillstyrker och Kulturrådet avstyrker ersättning regleras inte. Kulturrådet ställer därför frågan om regeringens intention är att Kulturrådet ska ha rätt att avslå en begäran om ersättning som Kammarkollegiet tillstyrkt eller om detta ska lämnas till regeringen för prövning.

En annan fråga Kulturrådet ser behov av att förtydliga är vad som gäller vid delvis nedsättning av ersättning. Kulturrådets bedömning är att detta inte bör vara en fråga där myndigheterna måste vara överrens, utan att Kulturrådet kan besluta om eventuell nedsättning och nivå av nedsättning utan att Kammarkollegiet tillstyrkt det i yttrande. Detta då en nedsättning kan bli aktuell om sökande inte anmält förändringar i ansökan till Kulturrådet. Således borde Kulturrådet kunna besluta om nedsättning även om Kammarkollegiet bedömer att nedsättning inte är aktuell i ett ärende. Samtidigt bör Kulturrådet utifrån en samlad bedömning av skadeärendet och med grund i Kammarkollegiets yttrande kunna bestämma vilket belopp som delvis bör nedsättas. Om Kammarkollegiet bedömer att ersättning ska nedsätta helt kommer ärendet lämnas över för avgörande av regeringen.

Ett viktigt förtydligande kring Kulturrådets möjlighet att ersätta skador är vad som händer om det inte finns några ackumulerade medel, vilket skulle kunna ske om skador inträffar tätt inpå varandra (detta redogörs för mer ingående i kapitel 3.9 *Skadereglering*). Kulturrådet tolkar att skrivningen i andra stycket ”får Statens kulturråd besluta om ersättning” möjliggör att även krav under 250 000 kronor kan lämnas över till regeringen, detta även om Kammarkollegiet och Kulturrådet är helt eniga om att ersättning bör utgå. Kulturrådet vill särskilt lyfta att det är viktigt med en möjlighet att lämna över ärenden till regeringen om ackumulerade medel inte finns tillgängliga.

11a §

Ersättning får sättas ned helt eller delvis om

1. Förutsättningarna i ansökan förändras utan att detta anmäls till Statens kulturråd.
2. Sökande inte följer de villkor som gäller för garantin, Eller
3. skadan har uppkommit på grund av att ett föremål har hanteras oaktsamt.

Om ett uppställt säkerhetskrav har åsidosats eller om skadan eller förlusten har vållats uppsåtligen eller genom grov oaktsamhet från låntagarens sida, lämnas ingen ersättning.

Kulturrådet föreslår följande förändring:

1. *”Förutsättningarna i ansökan förändras utan att detta anmäls och godkänns av Statens kulturråd.”*

Att förändringar är anmälda till Kulturrådet bedömer vi inte vara en grund för att ersättning inte får sättas ned helt eller delvis. I vissa fall kräver anmälda förändringar att omprövning av beslut måste ske innan dessa kan omfattas av garantin. Till exempel kan det gälla att en förändring i ansökan kräver att Kulturrådet behöver inhämta kompletterande yttrande från Kammarkollegiet i vilket ytterligare säkerhetskrav kan tillkomma.

12§

Statens kulturråd får meddela föreskrifter om verkställighet av denna förordning.

Kulturrådet tillstyrker förslaget.

3.1 Kulturpolitiskt syfte

BEDÖMNING: ”Ett ökat antal utställningar har fått statlig utställningsgaranti. Ökningen har varit särskilt stark för utställningar utanför Stockholmsområdet. Det kulturpolitiska syftet med systemet med utställningsgarantier, nämligen att öka tillgängligheten av museisamlingar över hela landet, har uppnåtts.”

Kulturrådet ser positivt på att den kulturpolitiska aspekten särskild lyfts i betänkandet. Bedömningen gällande det väsentliga kulturella värdet bör i första hand vara riktad till icke-statliga aktörer som ansöker om statlig utställningsgaranti, det vill säga utställningsarrangörer som tillhör det fria kulturlivet, eller kommunal- eller landstingsdriven utställningsverksamhet.

Kulturrådet finner inte skäl att överpröva andra statliga myndigheters (statliga museers) verksamhet som i sitt grunduppdrag ska tillgängliggöra utställningar som har ett väsentligt kulturellt värde.

Det är också viktigt att poängtera att utställningsgarantin inte enbart har bidragit till att museisamlingar tillgängliggjorts, systemet främjar också det internationella utbytet av konstnärliga verk. Garantierna används också för att tillgängliggöra konstverk med samtida konstnärer som inte är representerade i museisamlingar i Sverige eller utomlands.

Kulturrådets bedömning är att en viktig bieffekt av att icke-statliga museer och utställare kan använda sig av garantisystemet är att detta bidrar till att museisäkerheten förbättras på landets museer generellt. Detta då de krav som ställs från Kammarkollegiet i samband med utställningsgarantier också utvecklar en säkerhetsnorm för utställningssäkerhet.

3.3 Parterna i en utställningsgaranti

BEDÖMNING: ”Informationen om vad som innefattas i systemet med statlig utställningsgaranti bör förbättras. Detta gäller i relationen mellan Statens kulturråd och utställningsanordnaren, men framför allt i relationen mellan utställningsanordnaren och den som lånar ut ett föremål. Behovet av dokument som kan användas i kontakter med utländska utlånare behöver särskilt uppmärksammas.

Regeringen bör ge Statens kulturråd i uppdrag att tillsammans med Kammarkollegiet och några berörda museer utforma riktlinjer med relevant information”

Kulturrådets bedömning är att förslaget om ett särskilt uppdrag för att utforma riktlinjer med relevant information är viktigt. Det bör poängteras att det saknas praxis kring flera frågor som museer och långgivare särskilt vill ha information om, varför en process med att utarbeta tydlig information om statliga utställningsgarantier kommer kräva särskild juridisk expertis. Kulturrådet föreslår även att Kulturdepartementet med fördel kan involveras i ett sådant uppdrag.

3.4 Säkerhetsfrämjande arbete

BEDÖMNING ”Det säkerhetsfrämjande arbete som Kammarkollegiet och utställningsanordnarna bedriver är av avgörande betydelse i systemet med statliga utställningsgarantier. Genom detta förebyggande arbete kan riskerna för skador och förluster av föremål kraftigt minskas. Avgifterna för utställningsgarantierna kan därmed hållas på en låg nivå.

Kulturrådet delar denna bedömning även om Kulturrådet har svårt att underbygga resonemanget statistiskt då vi inte har någon översikt på skadeärenden som sker i utställningar som inte omfattas av en garanti.

En viktig fråga är behovet av vidareutbildning i museisäkerhet för museer och utställare. Kulturrådet anser att det bör finnas ett ansvar för vidareutbildning kopplat till de statliga museernas verksamhet. Kulturrådets uppfattning är att Kammarkollegiet, med sin särskilda kompetens kring säkerhetsfrågor, bör ansvara för att samordna och regelbundet anordna säkerhetsutbildningar. Detta i samråd med berörda statliga museer. Vissa utbildningar bör även vara möjliga för privata, kommunala och regionala museer och utställare att ta del av. Kulturrådets bedömning är att kostnader för att samordna och anordna utbildningar idag inte kan täckas av avgifter från utställningsgarantin varför en finansieringsmodell för detta i så fall måste utvecklas.

3.9 Skadereglering

FÖRSLAG: ”Handläggningen av vissa mindre skaderegleringsärenden delegeras till Statens kulturråd. Viss ackumulering av avgiftsmedel bör därför göras.”

Kulturrådet tillstyrker förslaget. Däremot ser Kulturrådet att det finns oklarheter i vissa delar av förslaget. Framför allt kopplat till vad som sker med skador under 250 000 kronor om det inte finns några ackumulerade medel hos Kulturrådet. Enligt Kulturrådets tolkning kan ersättningsfrågor under 250 000 kronor lämnas över till regeringen för prövning, även om Kammarkollegiet och Kulturrådet är överrens om att ersättning bör utgå.

Att Kulturrådet kan ha brist på ackumulerade medel bedöms som fullt möjligt om skador inträffar under tiden då medel ackumuleras för första gången (se vårt svar på 3.13 *Justering av avgifter*). Det finns även en risk att Kulturrådet kan ha brist på medel om flera skadefall inträffar tätt inpå varandra.

För att minimera risken att ackumulerade medel saknas kan taket för vad Kulturrådet får ackumulera ses över. I betänkande föreslås att en summa om 500 000 kronor får ackumuleras. Kulturrådet bedömer att risken att ackumulerade medel saknas för ersättningsutbetalningar skulle minska om det ackumulerade beloppet skulle uppgå till 750 000 kronor. På så sätt kan systemet hantera flera skador parallellt.

Kulturrådet vill också lyfta vikten av att det finns en fastställd ordning för hur kulturdepartementet handlägger skadeärenden med ersättningskrav som lämnas över till regeringen.

3.11 Administrativ hantering

BEDÖMNING: ”Statens kulturråds och Kammarkollegiets handläggning av ärenden om statliga utställningsgarantier fungerar väl”

Kulturrådet bedömer att den ordning som råder mellan Kammarkollegiet och Kulturrådet idag fungerar väl. Arbetsbelastningen på Kammarkollegiet kan periodvis vara hög då ansökningar oftast koncentreras till museernas utställningsperioder som är likartade. Den viktiga expertis som Kammarkollegiet besitter är kopplad till en person, vilket innebär en viss sårbarhet i systemet. Om Kammarkollegiets säkerhetsansvarig till exempel skulle vara ledig eller sjukskriven skulle detta påverka möjligheten att pröva ansökningar om statlig utställningsgaranti.

3.12 Finansiella frågor

BEDÖMNING: ”De avgifter som utställningsanordnarna betalar för de statliga utställningsgarantierna täcker inte kostnaderna för handläggningen av ärendena. Verksamheten redovisar ett ackumulerat underskott hos Statens kulturråd. Någon ackumulering av medel för att täcka kostnader för uppkommande skador har inte skett.”

Vi hänvisar här till vårt svar på förslag *3.13 Justering av avgifter*.

3.13 Justering av avgifter

FÖRSLAG: ”Den fasta avgiften höjs från 3 000 kronor till 5 000 kronor i syfte att öka intäkterna så att handläggningskostnaderna i högre grad kan täckas. Den högsta rörliga avgiften höjs från 100 000 kronor till 150 000 kronor för att även utställningar med ett garantibelopp på mellan 200 miljoner kronor och 300 miljoner kronor i ökad utsträckning ska få medverka i finansieringen av systemet med statliga utställningsgarantier.

Kulturrådet beräknar att avgiftshöjningarna möjliggör att ackumulera 500 000 kronor under två till tre år. Beräkningen bygger på att vi studerat hur de föreslagna avgiftshöjningarna skulle ha fallit ut under den senaste tre årsperioden. Således bygger detta på att ungefär samma antal ansökningar, med ungefär samma värden, inkommer under de närmsta åren.

Kulturrådet vill förtydliga att denna beräkning bygger på att inga ytterligare kostnader tillkommer jämfört med de kostnader som finns idag.

Det finns dock kostnader som kan tänkas tillkomma av de förslag som lämnats i betänkandet. Dels kopplat till kostnader för att införliva den nya förordningen och att utveckla Kammarkollegiets säkerhetsarbete kopplat till förslaget om utökade garantier.

Om det löpande arbetet blir extra tidskrävande för Kammarkollegiet kan ytterligare personalresurser krävas med ökade kostnader som följd. Det skulle å andra sidan motverka den sårbarhet som Kulturrådet kan se i systemet idag (se kapitel 3.11 *Administrativ hantering*).

Även behovet av utbildningar som Kulturrådet lyfter är kostnadsdrivande. Om det ska avgiftsfinansieras genom utställningsgarantin bidrar detta till att ackumulerings tiden för medel till ersättning för eventuella skadefall blir långsammare.

4. Konsekvensanalys

BEDÖMNING: "För utställarna kommer förslaget om att höja avgifterna att innebära ökade kostnader. Avgifterna har dock inte justerats sedan 2002 och en höjning är nödvändig om systemet ska uppnå full avgiftsfinansiering.

De myndigheter som handlägger ärende om utställningsgarantier, dvs. Statens kulturråd och Kammarkollegiet, kommer inledningsvis att få ökade kostnader för att anpassa sin administration till det nya regelverket. Det kommer att vara nödvändigt att ta fram nya ansökningsblanketter och anvisningar. Kostnaderna för detta bedöms rymmas inom den nya ekonomiska ram som en avgiftshöjning ger. När det nya systemet är etablerat kan de nya avgifterna ge ett överskott som ackumuleras i verksamheten och används för att reglera mindre ersättningsärenden.

De förenklingar och förtydliganden i regelverket som förslaget om förändringar i förordningen innebär kommer att leda till en effektivare och säkrare handläggning av ansökningar och beslut om statlig utställningsgaranti.

Kulturrådet delar översynens bedömning, men vill tillägga att det idag är svårt att beräkna vilka kostnader som tillkommer för hanteringen av utställningsgarantierna utifrån de förslag som lämnats i betänkandet. Detta påverkar också ackumuleringstaken av medel som kan användas för att ersätta mindre skador. Se kommentar i kapitel 3.13 *Justering av avgifter*.

En del i förslaget som det råder osäkerhet kring är vilka kostnader Kammarkollegiet kommer ha för att bedöma utökade garantier och om detta ska finansieras av ordinarie garantiavgifter eller av den särskilda avgiften som föreslås för en utökad garanti.

5. Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

FÖRSLAG: "Förordningsförändringarna ska träda i kraft den 1 januari 2016. Ansökan om utställningsgarantier som inkommit innan ikraftträdandet ska handläggas enligt äldre föreskrifter.

Kulturrådet föreslår att förändringen träder i kraft vid halvårsskiftet 2016. Detta då det finns ett behov av att föreskrifter finns fastställda och ny information har hunnit tas fram innan ikraftträdandet.

Kulturrådets övriga förslag på förordningsförändringar

Kulturrådet föreslår att 1§ ändras och att den skrivning som finns om vandringsutställningar tas bort.

1§

Den som anordnar en tillfällig utställning som skall visas i Sverige kan få en statlig garanti som täcker kostnader för skada på eller förlust av föremål. Garanti får också lämnas för svenska kulturmanifestationer utomlands.

Garantier får inte avse föremål som en statlig myndighet lånar av en annan statlig myndighet. ~~Detta gäller dock inte för sådana utställningar som enligt en fastställd plan skall visas på flera orter i Sverige (vandringsutställningar).~~ Garantier får inte heller avse föremål som tillhör den som anordnar utställningen.

Om det finns särskilda skäl får garanti även lämnas för föremål som skall ingå i en permanent utställning.

För vandringsutställningar måste säkerheten prövas för de enskilda utställningsanordnarna som deltar i vandringsutställningen. Således krävs att varje utställare inom ramen för en vandringsutställning prövas på samma sätt som om de själva skulle ansöka om en garanti för en enskild utställning. Det är också den som ansvarar för den enskilda utställningen som har ett säkerhetsansvar för utställningsverksamheten och bör vara part för en garanti för den period som utställningen visas i dess lokaler. Den skrivning som idag finns i förordningen öppnar upp för en garanti som innefattar flera utställningsanordnare, det är svårhanterlig och kan även leda till oklarheter kopplat till säkerhet eller ansvarsförhållanden.